

**Zajednički odvjetnički ured
Dražan Crnković & Alen Pešušić**

Vlaška 77
10 000 Zagreb

Tel. 01 4636 828, 4636 819
Fax. 01 4664 610

odvjetnici@crnkovicpesusic.com

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Na broj: P-2153/2024
Trg Johna Fitzgeralda Kennedya 11
10 000 Zagreb

Tužitelj: VICTA d.o.o. u stečaju, OIB: 52459172681, Brezova Glava 20,
Karlovac

Tuženik: PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, Radnička
cesta 50, Zagreb, zastupano po odvjetniku Dražanu Crnkoviću iz
Zagreba, Vlaška 77

ŽALBA TUŽENIKA

protiv presude Naslovnog suda,
posl. br. P-2153/2024 od 6. studenog 2025.g.

1x-----
Presudom Naslovnog suda posl. br. P-2153/2024 od 6. studenog 2025.g. naloženo je
tuženiku da tužitelju isplati:

- iznos od 755.551,91 eura, na ime obične štete – umanjena imovine uslijed
proteka vremena (amortizacija),
- iznos od 3.508.657,52 eura, na ime izmakle koristi,
- iznos od 3.000,00 eura na ime novčane naknade radi povrede prava
osobnosti,

sve uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od 6. studenog 2025.g. do isplate,

te je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 147.119,44
eura, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 2. veljače 2024.g. do isplate.

Tužitelj je odbijen sa tužbenim zahtjevom za isplatom iznosa od 35.634,08 eura na ime naknade štete zbog ukradene imovine, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. rujna 2015.g. do isplate, kao i sa isplatom glavnice iznosa naknade štete radi izmakle dobiti za period od 1. listopada 2023.g. do 31. prosinca 2024.g., te sa zahtjevom za naknadom troškova u iznosu od 599.454,75 eura.

Tuženik ulaže žalbu na gore navedenu presudu zbog:

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- bitne povrede odredbi parničnog postupka.

Pobijana presuda neosnovana je na zakonu.

Prije svega, nejasno je o kojem je tužbenom zahtjevu Naslovni sud odlučio. Naime, u toč. 18. obrazloženja pobijane presude Naslovni sud navodi da je tužitelj podneskom od 21. siječnja 2025.g. specificirao tužbeni zahtjev. U toč. 27. obrazloženja iste presude Naslovni sud navodi da je predmet tužbenog zahtjeva zahtjev tužitelja za naknadu štete, a kako je to „*tužitelj konačno specificirao u svom podnesku od 15. studenog 2023.g. (točka 17. obrazloženja)*.“ Nejasno je dakle, da li je sud odlučivao o tužbenom zahtjevu iz podneska od 21. siječnja 2025.g. ili onom iz podneska od 15. studenog 2023.g. Takvo je obrazloženje suda proturječno samo sebi čime je sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka. Osim toga, ukoliko je Naslovni sud odlučivao o tužbenom zahtjevu iz podneska od 15. studenog 2023.g., tada je sud prekoračio tužbeni zahtjev.

Nadalje, pod toč. 53. obrazloženja Naslovni sud navodi da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u pogledu zateznih kamata koje teku do dana donošenja prvostupanjske odluke, te da je stoga odbijen prvotno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja. Takvo je obrazloženje proturječno stanju spisa, te proturječno izreci presude. Naime, iz izreke presude ne proizlazi da bi dio zahtjeva po osnovi zakonskih zateznih kamata na dosuđeni iznos glavnice bio odbijen, pa je i u tom smislu nejasno o kojem je to tužbenom zahtjevu Naslovni sud odlučivao.

Pod toč. 58. obrazloženja Naslovni sud navodi da je odbijen zahtjev za naknadu štete na ime izmakle dobiti od 1. veljače 2021.g. do 31. prosinca 2024.g. Međutim, u izreci presude pod toč. V. odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu glavnice iznosa štete radi izmakle dobiti za period od 01.10.2023.g. do 31.12.2024.g. pa opet nije jasno o kojem je zahtjevu sud odlučio. U ovom slučaju, izreka presuda proturječna je obrazloženju presude, te je sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka.

Pobijanom odlukom povrijeđeno je pravo tuženika zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda:

- ustavno pravo tuženika da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske
- ustavno pravo na pošteno suđenje koje je ujedno zajamčeno i čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Prema ustaljenoj praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske, obrazloženja sudskih odluka, odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnopravnom smislu.

Ustavno pravo na pravično suđenje jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela. Arbitrarnim se može ocijeniti pojedinačni akt pri čijem je donošenju njegov donositelj bez razboritih ili bez ikakvih razloga odstupio od ustaljene prakse, nije uzeo u obzir očigledno mjerodavan propis ili je mjerodavni propis pogrešno protumačio i primijenio, na način i u mjeri koja konkretni pojedinačni akt čini pravno neprihvatljivim.

Zahtjev za pravičnošću suđenja predstavlja i pravo tuženika da u predmetnom parničnom postupku njegovi navodi budu pažljivo ispitani u svakom stadiju postupka.

Propust suda da u obrazloženju presude obrazloži svoje stavove, koji za posljedicu imaju izravan učinak na prava i obveze stranke, konkretno tuženika, predstavlja evidentnu povredu Ustavom zajamčenog prava na zakonito i pravično suđenje. To predstavlja i povredu prava na pošteno suđenje koje je ujedno zajamčeno i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Jedno od temeljnih pravnih načela je pravo na obrazloženje odluke. Pravno razmišljanje tijela koje odlučuje u nekom postupku je polazna točka postupka. Da bi stranke postupka imale pravo na učinkovito pravno sredstvo, te da bi i viši sud, povodom pravnog lijeka, mogao ispuniti svoju ustavnu zadaću, nužno je da obrazloženja odluka sadrže relevantne i dostatne razloge na temelju kojih su tijela koja vode postupak nešto utvrdila.

U predmetnom postupku Naslovni sud nije dao obrazloženje zbog čega i na temelju kojih zakonskih odredbi sud smatra da su bile ispunjene pretpostavke za odgovornost tuženika za štetu koja je navodno nastala tužitelju. Osim općenitog pozivanja na nalaz i mišljenje vještaka, sud nije dao razloge temeljem kojih je utvrdio da je tuženik odgovoran za štetu, odnosno da su ispunjenje sve pretpostavke za naknadu štete (šteta, štetnik, štetna radnja, protupravnost, uzročno-posljedična veza) . Naslovni sud ne navodi niti jednu činjenicu, ni pravni propis, a na kojem bi se temeljio zaključak suda o odgovornosti tuženika za štetu. Iako Naslovni sud nabroja određene odredbe Zakona o obveznim odnosima, iste odredbe ne dovodi u vezu sa konkretnim činjenicama.

Iako je tuženik tijekom postupka isticao prigovore nepostojanja odgovornosti tuženika, a u svakom slučaju prekid svake moguće uzročno posljedične veze (isplatom kredita i pripadajućih zakonskih zateznih kamata, kojim je iznosom tužitelj mogao pokrenuti proizvodnju), sud nije ničim obrazložio na koji je način otklonio ove prigovore. Iz obrazloženja pobijane presude čak niti ne proizlazi da bi sud uopće razmatrao ove prigovore.

Osim toga, sud nije razmatrao niti prigovore tuženika na nalaz i mišljenje vještaka, te je propustio saslušati vještaka na raspravi dana 23. rujna 2025.g. čime je onemogućio tuženiku da raspravlja pred sudom.

Takvo postupanje suda ukazuje na arbitrarnost postupanja, jer tuženik je obvezan platiti vrlo visoki iznos naknade štete, a da pritom njegovi argumenti uopće nisu razmatrani, pa tuženik ni ne zna zašto bi postojala njegova odgovornost za štetu. Sama visina štete pritom je određena bez nekih čvrstih kriterija, bez kriterija koji bi se mogli provjeriti. I sam je vještak financijske struke, Kristijan Tole, potvrdio da poslovni plan tužitelja (na kojem se temelji nalaz i mišljenje vještaka) nije realan, te je vještak u svom pisanom očitovanju od 10. studenog 2023.g. (str. 6.) utvrdio:

„Naravno da je nemoguće nedvojbeno utvrditi što bi se u stvarnosti desilo i da bi vjerojatno neki sljedeći vještak dobio možda neki manji konačni iznos, a neki drugi vještak dobio neki veći konačni iznos.“

Dakle, vještak financijske struke je sam naveo da je nemoguće nedvojbeno utvrditi da li bi, i u kojoj visini tužitelj ostvario dobit po redovnom tijeku stvari, pa je zaista nejasno kako se sud mogao voditi takvim kriterijima prilikom utvrđenja visine zahtjeva.

Sukladno praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske nametanje znatnih financijskih obveza može se smatrati povredom prava vlasništva (U-III-81/2017 od 23. siječnja 2020.g.). Stoga je tuženiku, nametanjem obveze plaćanja naknade štete u visokom iznosu bez jasnog obrazloženja, povrijeđeno Ustavom zajamčeno prava vlasništva (čl. 48. Ustava Republike Hrvatske).

Tuženik ističe kako je ključna činjenica da je tuženik nakon naplate kredita i kamata imao dovoljno sredstava za pokretanje proizvodnje (tako proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještaka Tolea – sa rasprave od dana 19. lipnja 2023.g.). Tužitelj je osim toga, na raspolaganju imao i daljnja sredstva i to temeljem Ugovora o pozajmici od dana 20. prosinca 2016.g., te Aneksa ugovora o pozajmici od dana 30. lipnja 2017.g. zaključenim sa odvjetnikom Damirom Ercegovićem.

Kad se sve ovo uzme u obzir, tužitelj je imao dovoljno sredstava da pokrene proizvodnju, a koju je proizvodnju prema navodima samog tužitelja, tužitelj i pokrenuo.

S obzirom da je tužitelj imao dovoljno sredstava za pokretanje proizvodnje, a posljedično tome i ostvarenje prihoda, nejasno je temeljem čega bi to postojala odgovornost tuženika za navodnu štetu na koju se tužitelj poziva. Činjenica da tužitelj nije ostvario prihode nakon primitka iznosa kredita od 1.300.000,00 eura i pripadajućih kamata (i to kamata u iznosu od 1.192.578,14 eura čime kamata gotovo dostiže iznos kredita!!) sama po sebi ne znači da postoji odgovornost tuženika, a niti da postoji uzročno posljedična veza.

Tužitelj je sam navodio tijekom postupka da je pribavio potrebne certifikate, da je pokrenuo proizvodnju, te da je zaključio ugovore sa velikim kupcima. Radnje za koje tužitelj navodi da je poduzimao nakon preuzimanja proizvodnog pogona, a što uključuje i pribavu certifikata, odobrenja i sl. predstavljaju moguće materijalne izdatke, a koji izdaci zasigurno nisu ni približno mogli dosegnuti iznos naplaćene kamate od 1.192.578,14 eura.

Tuženik je iz iznosa nasplaćenih kamata od 1.192.578,14 eura zasigurno mogao podmiriti sve tekuće troškove „revitalizacije“ poslovanja, pa ne može postojati odgovornost tuženika za neostvarenu dobit tužitelja odnosno za dobit za koju tužitelj navodi da mu je izmakla.

Tuženik stoga ponavlja najvažniju činjenicu – da je tužitelj po naplati kamata u iznosu od 1.192.578,14 eura mogao pokrenuti proizvodnju, odnosno da je iznos naplaćenih kamata bio dovoljan za pokretanje proizvodnje. Navedenu činjenicu potvrdio je vještak dipl. oec.Tole na raspravi dana 19. lipnja 2023.g. Time je prekinuta i svaka moguća uzročno posljedična veza, te ne može postojati odgovornost tuženika ukoliko tužitelj nije ostvario dobit koju je očekivao.

U odnosu na kreditni prijedlog i odluke kreditnog odbora, kao i poslovni plan tužitelja, tuženik ističe kako se opseg i visina navodne štete ne mogu temeljiti na navedenoj dokumentaciji.

Naime, tuženik sklapanjem ugovora o kreditu, pa ni odlukama kreditnog odbora, pa čak ni prihvaćanjem poslovnog plana tužitelja, zasigurno nije jamčio tužitelju određenu dobit. Upravo je tužitelj kao korisnik kredita prihvatio obvezu vraćanja kredita. Sklapanjem ugovora o kreditu svaka ugovorna strana ulazi u određen rizik – dužnik da će otplatiti kredit, a banka da će joj kredit biti vraćen, te banka u tom smislu i procjenjuje svoj rizik prilikom odobravanja kredita.

Dakle, **sklapanjem ugovora o kreditu banka nije prihvatila niti garantirala da će tužitelj ostvariti upravo onu dobit koju je tužitelj predvidio poslovnim planom, te ciljana/pretpostavljena dobit tužitelja ne predstavlja ugovornu obvezu. Tuženik stoga ne može biti odgovoran za neostvarenje takve dobiti, a niti predviđena dobit iz poslovnog plana može predstavljati osnovu za obračun visine navodne štete.**

Poslovni plan tužitelja, te Revidirani poslovni plan iz 2016.g. nisu realni, već isti predstavljaju samo projekciju prihoda, čije ostvarenje ovisi o brojnim faktorima na tržištu.

I sam je vještak dipl. oec. Tole na raspravi dana 19. lipnja 2023.g. izjavio da je proučio poslovni plan i revidirani poslovni plan, te da je u svom nalazu napravio prilagodbe realnim pokazateljima, jer smatra da tužitelj ne bi u prvoj godini poslovanja ostvarilo rast od 130%, te je isti prepolovio, te da je u praksi nemoguće da bi tužitelj ostvarivao isti prihod dugi niz godina.

Iz izvedenih dokaza jasno proizlazi da je tužitelj nakon naplate kredita i kamata imao dovoljno sredstava da pokrene proizvodnju (tako proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještaka Tolea – sa rasprave od dana 19. lipnja 2023.g.). Tužitelj je sam tijekom postupka navodio da je nakon ulaska u posjed predmetnog pogona, odnosno nakon naplate kredita i kamata pokrenuo proizvodnju i pribavio sve potrebe certifikate, da je zaključio ugovore sa veletrgovcima, pa se postavlja pitanje zašto onda nije ostvario dobit. Nejasno je koja bi to bila štetna radnja tuženika, te kako bi tuženik mogao biti odgovoran da tužitelj nije ostvario dobit koju je očekivao.

Iz samog zahtjeva tužitelja za prolongiranjem otplate kredita (temeljem kojeg je zahtjeva zaključen Aneks br. 1 Ugovora o dugoročnom kreditu od 24. veljače 2016.g.) proizlazi da je poslovna procjena samog tužitelja bila da će najkasnije dana 30. rujna 2016.g. početi ostvarivati prihode od proizvodnje i prodaje dovoljne za vraćanje kredita.

Tuženik je tužitelju dva puta prolongirao naplatu kredita, dva puta po šest mjeseci, te još dodatno 8 mjeseci „prešutno“, dakle sveukupno dvedeset mjeseci. Dvadeset mjeseci, a imajući u vidu i iznos naplaćenih kamata koje su gotovo dosegle iznos samog kredita, bilo je dovoljno vremena da tužitelj revitalizira svoju proizvodnju, te počne otplaćivati kredit. Tužitelj je imao vremena od gotovo dvije godine da revitalizira proizvodnju, te tuženik ne može biti odgovoran ukoliko tužitelj nije u tome uspio.

Ne može se prihvatiti obrazloženje Naslovnog suda, a kada navodi što je sporno među strankama. Naime, Naslovni sud navodi da je među strankama sporno da li je tuženik odgovoran za štetu tužitelju u vidu obične štete, naknade za izmaklu dobit, te za povredu prava osobnosti, te da je sporan prigovor zastare i visina tužbenog zahtjeva.

Iz stanja spisa razvidno je da tuženik tijekom postupka osporavao ne samo odgovornost, nego i sve ostale pretpostavke koje se moraju ispuniti da bi sud mogao obvezati tuženika na naknadu štete tužitelju.

Tuženik je osporavo navode tužitelja da bi tuženik bio štetnik iz ugovornog odnosa, kao i da bi isto proizlazilo iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br.

P-272/2019. Naime, predmet utvrđenja u postupku koji je prethodio donošenju presude posl. br. P-272/2019 nije bila naknada štete, pa tako ni utvrđenje štetnika, a kako je to pogrešno navodio tužitelj. Predmet utvrđenja u postupku koji se vodio kod Naslovnog suda posl. br. P-272/2019 bila je isplata, te je pravomoćnom presudom naložena isplata kredita u iznosu od 1.300.000,00 eura, i pripadajućih zakonskih zateznih kamata.

Tužitelj je po pravomoćnoj presudi naplatio iznos od 1.300.000,00 eura na ime isplate kredita, te iznos od 1.192.578,14 eura na ime zakonskih zateznih kamata tekućih od 1. kolovoza 2009.g. do 19. kolovoza 2015.g. Time bi bila naknađena sva eventualna šteta (ako je i postojala), a prestala je i svaka eventualna uzročno posljedična veza (ako je ista i postojala).

Da je tužitelj i trpio kakvu štetu, isplatom kredita i pripadajućih kamata, sva eventualna šteta, pa tako i eventualna izmakla korist (dobit), time bi mu bila naknađena, a na tužitelju je bio teret dokaza da je pretrpio i kakvu daljnju štetu, pa tako i štetu u vidu izgubljene koristi (dobiti). Tužitelj međutim, isto nije dokazao.

Naslovni sud u obrazloženju pobijane presude osim pozivanja na pravomoćnu presudu Naslovnog suda posl. br. P-272/2019 ne navodi kako je utvrdio da je tužitelju nastala šteta, da je tuženik štetnik i da postoji uzročno posljedična veza odnosno odgovornost tuženika za štetu. Naslovni sud općenito navodi i da je tuženik osujetio poslovni plan tužitelja, te isti nije mogao preuzeti proizvodni pogon i nastaviti već uhodane poslove tvrtke Promes odnosno nije mogao preuzeti ugovore koje je Promes imao sklopljene sa trgovačkim lancima Metro, Kaufland i Lidl.

Takvo je obrazloženje nejasno. Naime, tužitelj predmetnim ugovorom o kupoprodaji nije preuzimao poslovne udjele u trgovačkom društvu Promes d.o.o., već je stekao pokretnine i nekretnine u vlasništvu fizičke osobe. Dakle, samom kupnjom proizvodnog pogona u kojem je poslovalo trgovačko društvo Promes d.o.o., tužitelj nije automatski mogao „preuzeti“ ugovore koje je trgovačko društvo Promes d.o.o. imalo zaključeno sa trgovačkim lancima Metro, Kaufland i Lidl, bez pristanka navedenih trgovačkih lanaca i zaključenja novih ugovora sa istima. Uostalom, zakon ne poznaje termin „preuzimanja ugovora“, a kako to tumači sud. Tužitelj ničim nije dokazao, pa ni pokušao dokazati, da bi trgovački lanci kao što su Metro, Kaufland i Lidl imali namjeru poslovati sa tužiteljem, odnosno da bi od tužitelja naručivali robu po određenoj vrsti, količini i cijeni.

Naslovni sud u obrazloženju pobijane presude pod toč. 47. navodi: „Dakle, po stavu ovog suda u konkretnom predmetu je **sud temeljem nalaza i mišljenja vještaka Kristijana Tolea utvrdio da su ispunjenje sve pretpostavke za odgovornost tuženika na ime naknade štete.**“

Takav se stav suda ne može prihvatiti. Zadatak vještaka Kristijana Tolea sukladno rješenju Naslovnog suda posl. br. P-824/17 od 23. veljače 2023.g. bio je:

„...utvrditi **kolika je visina štete** (obične štete i izmakle koristi) koju je tužitelj pretrpio u periodu od dana kada je tužitelj trebao isplatiti prodavatelja i stupiti u posjed proizvodnog pogona odnosno od 31. prosinca 2008.g. (članak 4. Ugovora o kupoprodaji – list 30. spisa) i nekretnina pa do danas. U odnosu na visinu obične štete zadatak vještaka je utvrditi kolika je visina štete na ime propasti stvari, umanjena vrijednosti imovine tužitelja.“

Zaključak suda da je temeljem nalaza i mišljenja vještaka Kristijana Tolea utvrdio da su ispunjenje sve pretpostavke za odgovornost tuženika na ime naknade štete je suprotan čl. 250. Zakona o parničnom postupku, te je suprotan Smjernicama o ulozi sudskih vještaka u pravosudnim postupcima država članica Vijeća Europe, (objavila Europska komisija za učinkovitost pravosuđa dana 12. prosinca 2014.g.).

Sukladno čl. 250. Zakona o parničnom postupku propisano je da će sud izvesti dokaz vještačenjem kad je radi utvrđivanja ili razjašnjenja kakve činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže.

Nadalje, sukladno Smjernicama o ulozi sudskih vještaka u pravosudnim postupcima država članica Vijeća Europe:

„4. Rad vještaka završava tamo gdje započinje procjena činjenica, što je zadatak samog suca...“

16....Vještak ne može, niti je to na bilo koji način njegov zadatak, preuzeti odgovornost suca za procjenu ili vrednovanje činjenica koje su temelj za sudsku presudu....“

17....Uloga vještaka se stoga razlikuje od uloge suda, jer on je taj koji odlučuje o pravnim pitanjima. Vještak sudu dostavlja činjenice u skladu sa svojim specijaliziranim znanjem, obrazovanjem i iskustvom, iz kojih sudac onda može izvući svoje zaključke.

18. Čak i ako vještak možda igra značajniju ulogu u donošenju pravne odluke u drugim sudskim nadležnostima, njegova obaveza treba ostati samo pomaganje pri utvrđivanju činjenica, a ne primjena i interpretacija zakona.“...

134. Stručno mišljenje nije obvezujuće za sud ili za stranke. Sud ga slobodno procjenjuje. Sud mora provjeriti i utvrditi je li stručno mišljenje objektivno uvjerljivo. Pri tome, **sud treba uzeti u obzir sve primjedbe koje su stranke uložile protiv stručnog mišljenja.**“

Zadatak vještaka nije, niti je mogao biti, utvrđivanje odgovornosti tuženika. Utvrđenje odgovornosti, ali i svih ostalih pretpostavki za naknadu štete, je zadatak suda, a ne vještaka.

Iz pobijane presude proizlazi da je Naslovni sud svoju ulogu i zadaću prepustio vještaku, što je nedopustivo. Vještak Kristijan Tole nije utvrđivao pretpostavke za naknadu štete, pa tako ni odgovornost tuženika, već je utvrđivao visinu štete. Sama činjenica da je vještak napravio određeni matematički obračun kojim je izvršio svoju procjenu štete, ne znači automatski da tužitelju pripada tako utvrđeni iznos naknade štete. Prethodno je potrebno utvrditi da li uopće postoji odgovornost tuženika, ali i ostale pretpostavke za naknadu štete. Tuženik je uostalom prigovarao obračunu vještaka, te vještak prigovore nije otklonio.

Osim toga, **Naslovni sud uopće nije razmatrao prigovore tuženika na nalaz i mišljenje vještaka. Naslovni sud nije ničim obrazložio na koji je način otklonio prigovore tuženika** (u pobijanoj presudi Naslovni sud čak ni ne spominje prigovore tuženika), te je stoga činjenično stanje ostalo nepotpuno i pogrešno utvrđeno. Osim toga, presuda nema razloga o odlučnim činjenicama čime je sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka. S tim u vezi ističe se da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u rješenju posl. br. PŽ-1050/2024 od 1. listopada 2024.g. kojom je ukinuo raniju presudu Naslovnog suda posl. br. P-852/2023 od 2. veljače 2024.g. upravo upirao na nedostatke u obrazloženju ranije presude Naslovnog suda. Drugostupanjski je sud tako u svojoj uputi prvostupanjskom sudu naveo:

„Imajući u vidu tužnikove žalbene navode koji ukazuju na nedostatke u obrazloženju pobijane odluke, osobito u odnosu na činjenice koju su utvrđivane vještačenjem, skreće se pozornost prvostupanjskom sudu na to što sve obrazloženje mora sadržavati prema odredbi čl. 338., st. 4. ZPP-a.“

U ovdje pobijanoj presudi Naslovni sud uglavnom ponavlja navode iz ranije presude, te su u presudi ponovno izostali razlozi o odlučnim činjenicama, prije svega vezano za utvrđenje odgovornosti tuženika, i vezano za prigovore tuženika na nalaz i mišljenje vještaka.

Naslovni je sud na raspravu dana 23. rujna 2025.g. pozvao vještaka Kristijana Tolea, a kako bi se isti očitovao po prigovorima tuženika. Naslovni je sud, međutim, odlučio da već pozvanog i pristiglog vještaka, neće saslušavati. Time je sud onemogućio tuženiku raspravljanje pred sudom, odnosno onemogućio mu da postavlja pitanja vještaku. Ujedno je propustom suda da sasluša vještaka na raspravi dana 23. rujna 2025.g. činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a budući da nisu raspravljeni svi prigovori tuženika.

Tuženik je tijekom postupka (podnesak tuženika od 26. veljače 2025.g.) predložio pozvati vještake da dopune nalaz i mišljenje na način da se očituju:

- po kojoj cijeni je tužitelj mogao prodavati robu iz proizvodnog asortimana, po kojoj cijeni su pojedine proizvode kupovali veliki kupci sa kojima je tužitelj imao zaključene ugovore,

- postoji li u spisu podatak koje bi količine veliki kupci uopće naručivali od tužitelja, po kojoj cijeni, da li je isto navedeno u ugovorima sa velikim kupcima,
- da li bi tužitelj uopće imao kapacitete za proizvodnju i isporuku povećanih količina robe sukladno Revidiranom poslovnom planu,
- koji su razlozi pada prihoda trgovačkog društva Promes d.o.o. u 2008.g. u odnosu na 2007.g. (15% manji prihod), te da li je postojala mogućnost uvećanja prihoda u budućnosti,
- da li je trgovačko društvo Promes d.o.o. osim prerade mesa ostvarivalo prihode od skladištenja robe za Metro d.o.o., te od restorana,
- da li je trgovačko društvo Promes d.o.o. proizvodilo proizvode iz poslovnog plana tužitelja – bareni proizvodi, kobasice, kobasice za pečenje i suhomesnati proizvodi, te da li ih je prodavalo velikim kupcima, da li u spisu prileže dokazi da bi veliki kupci naručivali takvu robu, odnosno da li bi veliki kupci naručivali veće količine takve robe, a kako se navodi u poslovnom planu,
- da li bi se „optimalna“ količina proizvoda (koja se navodi u nalazu i mišljenju vještakinje Sanje Radoš uz priloženi Revidirani poslovni plan) mogla prodati, kome, te po kojoj prodajnoj cijeni,
- da li bi prihodi mogli rasti 5% godišnje s obzirom na cijenu proizvoda, odnosno cijenu po kojoj bi se prodavali,
- da li kapacitet proizvodnog pogona može pratiti rast prihoda koje je procijenio vještak dipl. oec. Tole,
- kome bi tužitelj prodavao takve veće količine proizvoda, da li bi tužitelj povećanom proizvodnjom istisnuo s tržišta ostale proizvođače, pa i one veće proizvođače, s obzirom na kapacitet tržišta, potražnju za određenim proizvodima, te konkurenciju na tržištu,
- da li bi na tržištu došlo do povećane potražnje za određenim proizvodima koje proizvodi tužitelj,
- da li su kroz utuženo razdoblje rasli prihodi usporednih društava, a sve imajući u vidu da je od 2010.g. pa do 2015.g. u Republici Hrvatskoj bila vrlo loša ekonomska situacija.

Sve ove činjenice ostale su stoga neutvrđene, iako se radi o činjenicama koje su bitne ne samo radi utvrđenja visine, već i radi utvrđenja same osnovanosti zahtjeva tužitelja. Čak je i tužitelj bio suglasan sa ovim dokaznim prijedlogom tuženika odnosno tužitelj je bio suglasan da se vještak očituje po ovim pitanjima (podnesak tužitelja od 21. srpnja 2025.g.)

Dodatno, tuženik je već na raspravi dana 19. prosinca 2023.g. (na kojoj se raspravi vještak usmeno očitovao) prigovarao nalazu i mišljenju vještaka, s time da vještak na pojedina pitanja nije mogao odgovoriti, odnosno nije se mogao očitovati bez uvida u dodatnu dokumentaciju. Ne može se stoga prihvatiti obrazloženje suda da je vještak Tole usmenim obrazlaganjem nalaza i mišljenja na ročištima od 19. lipnja 2023.g. i 19. prosinca 2023.g. uklonio istaknute prigovore tuženika. Takav je zaključak suda suprotan stanju spisa.

Primjerice, vještak Tole se na raspravi dana 19. prosinca 2023.g. nije mogao očitovati koji su bili stvarni prihodi tužitelja, a bez da prethodno izvrši uvid u servise FINA-e, nije mogao projekciju prihoda tužitelja povezati sa usporednim društvom, te takav pristup nije koristio u izradi nalaza i mišljenja, nije znao zašto je tužitelj završio u stečaju, nije mu bilo poznato da li je došlo do realizacije ugovora sa veletrgovcima, nije se mogao očitovati zašto tužitelj nije podmirio rate kredita do otkaza ugovora o kreditu, nije utvrdio da li je tužitelj imao osigurana obrtna sredstva (iako ih je sam tužitelj bio dužan osigurati), nije mu bilo poznato dali je neko društvo u mesnoj industriji u razdoblju od 2010.g. do 2020.g. ostvarivalo rast prihoda od 10%, itd.

Naslovni je sud ujedno zanemario bitno utvrđenje vještaka Tolea. **Vještak Tole je naime, na raspravi od dana 19. lipnja 2023.g. iskazao da mu nije poznato na što je tužitelj utrošio iznos od 8.985.479,97 kn/1.129.578,14 eura, te da bi navedeni iznos bio dovoljan za pokretanje proizvodnje tužitelja.**

Naslovni je sud navedenu činjenicu potpuno zanemario, te se na istu ni na koji način nije osvrnuo u pobijanoj presudi. Ukoliko je Naslovni sud već i prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Tolea, tada je nejasno **zašto je zanemario činjenicu da je upravo sam vještak Tole utvrdio da je tužitelj mogao pokrenuti proizvodnju iznosom od 8.985.479,97 kn/1.129.578,14 eura (a koji iznos predstavlja zakonsku zateznu kamatu koju je tužitelj naplatio od tuženika na dan isplate kredita).**

Ukoliko je vještak utvrdio da je tužitelj iznosom od 8.985.479,97 kn/1.129.578,14 eura mogao pokrenuti proizvodnju, tada je nejasno kako je tužitelj i dalje trpio štetu, odnosno zašto bi tuženik bio odgovoran ukoliko tužitelj nije ostvario dobit koju je očekivao nakon isplate kredita i kamata. Naslovni se sud o navedenom nije osvrnuo u pobijanoj presudi, slijedom čega presuda nema razloga o odlučnim činjenicama.

Sukladno čl. 30. Zakona o obveznim odnosima propisano je:

„Vjerovnik ima pravo na zatezne kamate bez obzira na to je li pretrpio kakvu štetu zbog dužnikovog zakašnjenja.

Ako je šteta koju je vjerovnik pretrpio zbog dužnikova zakašnjenja veća od iznosa koji bi dobio na ime zateznih kamata, on ima pravo zahtijevati razliku do potpune naknade štete.

Tužitelj je nesporno od tuženika osim glavnice kredita, u iznosu od 1.300.000,00 eura naplatio zatezne kamate u visini od 1.192.578,14 eura, te je sukladno pravilu o teretu dokaza, **tužitelj bio dužan dokazati da je pretrpio štetu, odnosno da je pretrpio štetu koja prelazi iznos isplaćenih kamata.**

Tužitelj međutim, isto nije dokazao, iako je teret dokaza činjenice da je pretrpio i da dalje trpi štetu na tužitelju. Tužitelj naime, potražuje naknadu štete i za period nakon kolovoza 2015.g., odnosno za period nakon isplate kredita i pripadajućih zateznih kamata, te je takav zahtjev neosnovan.

Tužitelj je prema vlastitim navodima nakon stupanja u posjed predmetnog pogona pokrenuo proizvodnju, pa je tako 2016.g. zaključio ugovore sa Billa d.o.o., NTL, Trgovina Krk d.d., Goldcorn group d.o.o. i Kordun d.d., te je pribavio potrebne certifikate i rješenja nadležnih ministarstva. Tužitelj sam navodi da je revitalizirao proizvodnju „*pribavljanjem certifikata HACCP, rješenjima o inspekcijskim nadzorima nadležnih ministarstva i isporukama kupcima*“ (podnesak tužitelja od 16. veljače 2024.g.).

Tužitelj je dakle, po isplati kredita i pripadajućih kamata započeo sa radom, zaključio nove ugovore sa kupcima, što znači da je **prestala svaka eventualna šteta koja bi bila u uzročnopsljudičnoj vezi sa postupanjem prednika tuženika.**

Iz nalaza i mišljenja vještaka iz travnja 2023.g. (str. 18.) proizlazi da je tužitelj 2016.g. uspio naći i sklopiti ugovore sa velikim kupcima kao što su Billa d.o.o., Kordun d.d., Goldcorn group d.o.o., te Trgovina Krk d.d.

S obzirom da je tužitelj, a kako to proizlazi iz njegovih navoda, uspio pokrenuti proizvodnju, te zaključiti ugovore sa novim kupcima kao što su Billa d.o.o., NTL, Trgovina Krk d.d., Goldcorn group d.o.o. i Kordun d.d., nejasno je zašto bi tuženik bio odgovoran zbog neostvarene dobiti koju je tužitelj očekivao. Za slučaj da je i postojala kakva šteta, isplatom kredita i pripadajućih kamata, tužitelju je nadoknađena sva eventualna šteta, te stoga nema više štete za koju bi bio odgovoran tuženik.

Sukladno čl. 1089. st. 3. Zakona o obveznim odnosima pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

Tužitelj tijekom postupka navodi da mu je nastala šteta u vidu izgubljene koristi zbog nepravodobne isplate kredita od strane prednika tuženika. Nesporno je da je u kolovozu 2015.g. kredit isplaćen zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, čime je

prestala sva eventualna šteta (ukoliko je šteta i postojala). Daljnja šteta, pa i u vidu izmakle koristi, a koja bi bila uzrokovana neisplatom kredita ne postoji. **Projekcije moguće dobiti ne predstavljaju same po sebi izmaklu korist za koju bi tuženik bio odgovoran, a budući da je prednik tuženika u kolovozu 2015.g. isplatio tužitelju kredit zajedno sa zateznim kamatama u iznosu od 1.192.578,14 eura. Nakon takve isplate tužitelj više nije trpio eventualnu štetu u vidu izgubljene koristi, a koja bi bila u uzročno-posljedičnoj vezi sa postupanje prednika tuženika, jer je isplatom kredita prekinuta i svaka moguća uzročno-posljedična veza, a eventualna šteta (ukoliko je ista i postojala) je naknađena.**

Tužitelj je nakon isplate kredita (i kamata) stupio u posjed proizvodnog pogona, zaključio ugovore za velikim kupcima, pribavio potrebne certifikate za rad, pa unatoč tome nije uspio ostvariti prihode. **Tuženik ne može biti odgovoran za neostvarene prihode koje je tužitelj očekivao, a nije realizirao, nakon isplate kredita i kamata.** Tuženik ovdje ističe i činjenicu da je nakon isplate kredita tužitelju prolongirana otplata kredita na više od 20 mjeseci, pa je tako tužitelju odobren prolongat do 31. kolovoza 2016.g., sa početkom otplate prve rata dana 30. rujna 2016.g. Unatoč tome, tužitelj je kasnio sa plaćanjem anuiteta, te za takvo postupanje ne može biti odgovoran tuženik.

Obrazloženje Naslovnog suda pod toč. 50. potpuno je nejasno. Naime, Naslovni sud pod toč. 49. prvo navodi da je tužitelj nesporno od 1. veljače 2021.g. u stečaju, te je iluzorno očekivati da bi tužitelj u razdoblju od 1. veljače 2021.g. do 20. lipnja 2023.g. ostvarivao ikakve prihode. Ujedno sud navodi da je sukladno nalazu i mišljenju vještaka Tolea, tužitelj u periodu od 1. siječnja 2022.g. do 20. lipnja 2023.g. imao izgubljenu dobit od 1.129.366,50 eura. Iako Naslovni sud to izričito ne navodi, tuženik zaključuje da Naslovni sud smatra da je tužbeni zahtjev na ime izgubljene dobiti neosnovan za period od 1. veljače 2021.g. do 20. lipnja 2023.g. pa i nadalje. Nejasno je pritom zašto se Naslovni sud referira samo na izgubljenu dobit od 1. siječnja 2022.g. do 20. lipnja 2023.g., a s obzirom da je prethodno utvrdio da je iluzorno očekivati da bi tužitelj ostvario dobit nakon otvaranja stečajnog postupka odnosno od 1. veljače 2021.g. pa nadalje.

Naslovni sud u toč. 50. obrazloženja navodi da unatoč utvrđenju iz čl. 49. obrazloženja valja imati u vidu da je „*tužitelj podneskom od 21. siječnja 2025.g. povukao zahtjev za isplatu izmakle dobiti za iznos od 1.192.578,14 eura u kojem je i sadržan iznos izmakle dobiti za razdoblje od 1. siječnja 2022. do 20. lipnja 2023.g. u iznosu od 1.129.366,50 eura te je o tom zahtjevu je već odlučeno u odluci o djelomičnom povlačenju tužbe u stavku I. izreke rješenja.*“.

Takvo je obrazloženje Naslovnog suda potpuno nejasno i proturječno stanju spisa. Naslovni je sud prebijao iznos koji je tužitelj povukao (na ime isplaćenih kamata u iznosu od 1.192.578,14 eura) sa iznosom izgubljene dobiti u periodu za koji je sud utvrdio da tužitelj ionako nema pravo potraživati naknadu. Dakle, sud je umanjio iznos isplaćenih kamata u iznosu od 1.192.578,14 eura (koje kamate već predstavljaju naknadu štete), sa iznosom za koji je tužbeni zahtjev neosnovan.

Takva je matematika i pravno i činjenično potpuno nejasna i nelogična, te je sud prekoračio tužbeni zahtjev. Tužitelj naime, nije umanjio tužbeni zahtjev za period od dana otvaranja stečaja odnosno od dana 1. veljače 2021.g. pa do 30. rujna 2023.g. već je i nakon specifikacije tužbenog zahtjeva iz podneska od 21. siječnja 2025.g. potraživao naknadu štete na ime izgubljene dobiti i za period od 1. veljače 2021.g. pa nadalje.

Tužitelj je podneskom od 21. siječnja 2025.g. specificirao tužbeni zahtjev na način da je pod toč. III tražio isplatu naknade štete na ime izgubljene dobiti „za period od 01.08.2009. do 30.09.2023. u iznosu od 3.508.657,52 eura (26.435.980,08 kn) (ukupan iznos štete radi izmakle koristi za navedeni period u iznosu od 4.701.235,66 eura umanjeno za 1.192.578,14 eura već isplaćenih zakonskih zateznih kamata na zakašnjenje isplate kredita), koje teku od dana 02.02.2024.g...”

S obzirom na ovakvu specifikaciju tužbenog zahtjeva, nejasno je kako je Naslovni sud zaključio da se iznos od 1.192.578,14 eura (za koji je iznos tužitelj umanjio svoje ukupno potraživanje) odnosi na naknadu štete za izgubljenu zaradu za period od 1. siječnja 2022.g. do 20. lipnja 2023.g. Takav je zaključak suda upravo suprotan navodima tužitelja i specificiranom tužbenom zahtjevu. Naslovni je sud pogrešno utvrdio da je povučen dio tužbenog zahtjeva za period od 1. siječnja 2022.g. do 20. lipnja 2023.g., a budući da isto ne proizlazi iz stanja spisa. **S obzirom da je Naslovni sud utvrdio da tužitelj nema pravo na naknadu štete za izmaklu dobit nakon 1. veljače 2021.g. tada je u navedenom dijelu trebao odbiti tužbeni zahtjev.**

Tužitelj je pod toč. III specifikacije tužbenog zahtjeva potraživao naknadu štete po osnovi izmakle dobiti i to za period od 1. kolovoza 2009.g. pa sve do 30. rujna 2023.g. i to u ukupnom iznosu od 4.701.235,66 eura, a koji je iznos umanjio za iznos od 1.192.578,14 eura, odnosno za iznos isplaćenih zakonskih zateznih kamata zbog zakašnjenja isplate kredita. Takvo je umanjjenje sukladno čl. 30. Zakona o obveznim odnosima (čl. 30., st. 2.: **Ako je šteta koju je vjerovnik pretrpio zbog dužnikova zakašnjenja veća od iznosa koji bi dobio na ime zateznih kamata, on ima pravo zahtijevati razliku do potpune naknade štete.**)

Tužitelj je dakle, bio dužan umanjiti iznos naknade štete koju potražuje za iznos isplaćenih kamata odnosno za iznos od 1.192.578,14 eura. Iznos isplaćenih zakonskih zateznih kamata (isplaćene zbog zakašnjenja u plaćanju kredita) predstavlja naknadu štete, te se iznos naknade štete koju tužitelj potražuje treba umanjiti za iznos isplaćenih kamata.

To pak znači da se iznos isplaćenih zakonskih zateznih kamata u iznosu od **1.192.578,14 eura treba uračunati u ukupan iznos štete koji je sud dosudio. Navedeni se iznos treba uračunati u ukupan iznos naknade štete, pa ako je sud već naložio tuženiku isplatu određenog iznosa za naknadu štete, tada se od ukupno dosuđenog iznosa na ime naknade štete treba oduzeti iznos zakonskih**

zateznih kamata isplaćenih zbog zakašnjenja u isplati kredita odnosno iznos od 1.192.578,14 eura.

Iznos od 1.192.578,14 eura, a sukladno čl. 30. Zakona o obveznim odnosima, mora se uračunati u ukupno dosuđeni iznos naknade štete, odnosno navedeni se iznos može oduzeti isključivo od dosuđenog iznosa naknade štete, te se ne može prebijati sa dijelom tužbenog zahtjeva kojeg je trebalo odbiti i za koji nema osnove.

Ne može se izvršiti umanjeње za onaj dio zahtjeva koji je neosnovan, jer u tom slučaju tužitelju bi pripala naknade štete u većem iznosu nego što je to vještak obračunao, a sud dosudio. **Ukoliko je sud već utvrdio da tužitelju pripada naknada štete u određenom iznosu, tada je mogao dosuditi samo razliku od iznosa isplaćenih kamata od 1.192.578,14 eura do iznosa naknade štete** odnosno do iznosa za koji sud smatra da pripada tužitelju.

Iz pobijane presude proizlazi da je sud zaključio da tužitelju pripada naknada štete u ukupnom iznosu (po svim vidovima štete) od 4.267.209,43 eura. Dakle, iz navedenog proizlazi da sud smatra da je tužitelj pretrpio štetu u visini od 4.267.209,43 eura, a sve zbog zakašnjenja isplate kredita. Međutim, Naslovni sud pritom nije uzeo u obzir da je tužitelj prilikom naplate kredita naplatio i zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 1.192.578,14 eura, te nije pravilno primijenio odredbu čl. 30., st. 2. Zakona o obveznim odnosima i dosudio razliku od iznosa naplaćenih zakonskih zateznih kamata od 1.192.578,14 eura, do iznosa štete od 4.267.209,43 eura, za koji sud (pogrešno) smatra da pripada tužitelju.

Pobijanom presudom pod toč. I izreke naloženo je tuženiku da isplati tužitelju glavnicu iznosa obične štete – umanjeње vrijednosti imovine uslijed proteka vremena (amortizacija) u iznosu od 755.551,91 eura sa pripadajućim kamatama. U obrazloženju pobijane presude Naslovni sud ni jednom rečenicom nije obrazložio temeljem čega je utvrdio da bi tužitelju pripadala naknada štete zbog umanjeња imovine, i to baš u dosuđenom iznosu od 755.551,91 eura. Dakle, presuda uopće nema obrazloženja u dijelu koji se odnosi na naknadu štete uslijed amortizacije, što upućuje na arbitrarnost suda u donošenju odluke, pa tuženik ni ne zna zašto je obavezan platiti navedeni iznos. Time je sud povrijedio odredbe Zakona o parničnom postupku, ali i **pravo na pošteno i pravično suđenje zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.** S obzirom da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, te nema obrazloženja o osnovanosti tužbenog zahtjeva iz toč I izreke presude, odnosno ne sadrži ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, takvo postupanje suda upućuje na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnom pravnom smislu.

Potpuno je nejasna osnova po kojoj bi tuženik odgovarao za eventualnu štetu uslijed pada vrijednosti nekretnina i pokretnina, a nije jasno ni kakvu to konkretnu štetu je tužitelj trpio uslijed takve promjene vrijednosti.

Pad vrijednosti nekretnina ili pokretnina ne predstavlja okolnosti na koje je utjecao tuženik, ili za koje bi tuženik bio odgovoran, pa stoga nije jasno u čemu bi se sastojala odgovornost tuženika, a ne postoji ni uzročno posljedična veza između postupanja tuženika i pada vrijednosti nekretnina ili pokretnina.

Nejasno je kako to tuženik može utjecati na tržište nekretnina odnosno na pad cijene konkretne imovine. Nejasno je koja je to protupravna radnja tuženika, a koja je utjecala na pad vrijednosti imovine.

Nejasno je i kako je Naslovni sud utvrdio visinu štete po osnovi umanjenja vrijednosti imovine. Naime, Naslovni su ničim ne obrazlaže (ni jednom riječju) kako je utvrdio visinu štete upravo u iznosu od 755.551,90 eura, a niti ne navodi kako je uopće utvrdio da je stvarno došlo do umanjenja vrijednosti imovine.

Iz stanja spisa razvidno je da je vještak financijske struke, Kristijan Tole, izvršio obračun umanjenja vrijednosti imovine, pri čemu je utvrdio razliku u vrijednosti u iznosu od 755.551,90 eura. Vještak Tole je obračun izvršio na način da je od iznosa koji je tužitelj trebao platiti na ime kupoprodajne cijene (1.300.000,00 eura) oduzeo vrijednost imovine na dan predaje u posjed tužitelju 2015.g. koji je obračun izvršio Mihael Cahun, mag. ing. aedif. dana 27. prosinca 2015.g.

Tuženik ističe da vještak financije struke nije stručan za utvrđenje vrijednosti imovine - nekretnina i pokretnina, te je isti svojom procjenom izašao van okvira svoje struke. Takav se nalaz i mišljenje ne može stoga prihvatiti.

Osim toga, nalaz i mišljenje vještaka ne može se prihvatiti jer se isto temelji na procjeni vrijednosti imovine koju nije izvršio vještak odgovarajuće struke imenovan od strane suda. Obračun vrijednosti imovine izrađen od strane Mihaela Cahuna, mag. ing. aedif. od dana 27. prosinca 2015.g. izrađen je po nalogu samog tužitelja, odnosno u privatne svrhe, te se isti ne može koristiti u ovom postupku kao orijentir vrijednosti imovine, odnosno kao podloga za donošenje odluke u ovom postupku.

Jednako tako, odluka suda kojom je naložio tuženiku da isplati tužitelju na ime pravične novčane naknade radi povrede prava osobnosti iznos od 3.000,00 eura, nema razloga o odlučnim činjenicama. Naime, osim pozivanja suda da mu je „*dana široka diskrecijska ocjena da ocijeni težinu i visinu neimovinske štete koju u konkretnom slučaju trpi tužitelj*“, i pozivanje na odredbu čl. 223. st. 1. Zakona o parničnom postupku, sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama.

Nejasno je međutim, kako je sud uopće utvrdio da je došlo do povrede prava osobnosti pravne osobe, ovdje tužitelja, i da bi postojala odgovornost tuženika za takvu povredu.

Naslovni sud ničim nije obrazložio kriterije kojima se vodio prilikom odluke o dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na povredu prava osobnosti. Sve i da sud uistinu ima „*široka diskrecijska ovlaštenja*“ prilikom ocjene težine i visine neimovinske štete,

sud treba jasno obrazložiti kriterije kojima se služio prilikom utvrđenja odgovornosti tuženika, postojanja štete, i visine štete. Izostanak takvog obrazloženja ukazuje na arbitrarnost u postupanju suda, te se takva odluka ne može ispitati.

Sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud prema svom uvjerenju i na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Iako sud odlučuje prema svom uvjerenju, to ne znači da sud ima toliko široka diskrecijska ovlaštenja da „odokativno“ može određivati pravo na naknadu neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti, kao i visinu takve štete.

Ističe se kako sud pritom čak nije ni saslušao ranije odgovornu osobu tužitelja, gosp. Tomislava Tomaškovića, pa tim više nije jasno kako je sud utvrdio da je uopće došlo do povrede prava osobnosti, niti koliko je takva povreda trajala. Također, sud u obrazloženju pobijane presude navodi da sama činjenica da je nad tužiteljem pokrenut stečajni postupak sama po sebi ne predstavlja nakakvu posebnu okolnost, pa tim više nije jasno zašto je sud dosudio tužitelju pravičnu novčanu naknadu.

Neosnovano je Naslovni sud odbio prigovor zastare. Naslovni sud navodi da se visina štete za koju tužitelj potražuje naknadu u ovom postupku određuje prema cijenama u vrijeme donošenja prvostupanjske odluke, te stoga smatra da je tužitelj ovlašten uskladiti zahtjev s tim stanjem bez opasnosti da bi takav zahtjev zastario.

Takvo se obrazloženje suda ne može prihvatiti. Naslovni je sud evidentno pogrešno primijenio pravila o početku i tijeku zastarnog roka, a sudska praksa na koju se pritom poziva Naslovni sud uopće nije primjenjiva u ovom predmetu.

Iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj tijekom postupka vršio preinaku tužbe i tužbenog zahtjeva, te se ne radi samo o „usklađenju tužbenog zahtjeva“, a kako to pogrešno navodi sud. Prema stavu suda tužitelj je mogao vršiti preinaku tužbenog zahtjeva i postavljati nove zahtjeve sve do zaključenja glavne rasprave, ne poštujući rokove zastare, a što je suprotno načelu pravne sigurnosti, te suprotno materijalnim propisima.

Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj je odluci – rješenju posl. br. Revr 1460/2013 od 24. siječnja 2017.g. utvrdio:

„ Preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog uz postojeći (čl. 191. st. 1. ZPP), pa povećanje zahtjeva za isplatu razlike plaće i otpremnine bilo da se povećanje sastoji u zahtijevanju većeg iznosa s tih osnova za isto razdoblje ili se zahtijeva isplata za drugo razdoblje predstavlja preinaku tužbe, a ne tek usklađivanje tužbenog zahtjeva, kako to neosnovano smatraju nižestupanjski sudovi.

U slučaju preinake tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva u odnosu na povećani dio tužbenog zahtjeva pitanje zastare ocjenjuje se samostalno tako da je za dio tražbine

na koji se odnosi preinačenje tužbe za ocjenu pitanja zastare bitan dan preinake tužbe.“

Tužitelj je podneskom od 15. studenog 2023.g. specificirao tužbeni zahtjev, pri čemu je istaknuo novi zahtjev uz postojeći, a što predstavlja preinaku tužbe. Naime, tužitelj je u podnesku od 15. studenog 2023.g. prvi put istaknuo zahtjev za naknadu štete po osnovi izgubljene dobiti za period 2017.g., 2018.g., 2019.g. i 2020.g. To tada je tužitelj potraživao naknadu štete za izmaklu dobit za period od 1. kolovoza 2009.g. do 31. prosinca 2016.g.

Očito je tužitelj izvršio preinaku tužbe isticanjem novog zahtjeva uz postojeći (na način da je povisio zahtjev i zahtijevao isplatu za drugo razdoblje), te je za ocjenu zastare bitan dan kada je tužba preinačena tj. 23. studeni 2023.g. (dan kada je istaknut novi zahtjev uz postojeći). S obzirom da je tužitelj svoj zahtjev za naknadu štete po osnovi izmakle dobiti za 2017.g., 2018.g., 2019.g. i 2020.g. postavio tek 23. studenog 2023.g. tada je očito da je za navedeni zahtjev nastupila zastara.

Tužitelj je istaknuo prigovor zastare i u odnosu na sve zahtjeve tužitelja (pa i za zahtjev po osnovi umanjenja vrijednosti imovine i zahtjev po osnovi povreda prava osobnosti), no sud o istome nije odlučio, te ničim nije obrazložio kako je ocijenio prigovor tuženika.

Slijedom svega navedenog tuženik ističe najvažnije činjenice:

- tužitelj je po pravomoćnoj presudi presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-272/2019, naplatio od tuženika iznos od 1.300.000,00 eura na ime isplate kredita, te iznos od 1.192.578,14 eura na ime zakonskih zateznih kamata,

- ukoliko je tužitelj i trpio kakvu štetu (a teret dokaza postojanja štete je na tužitelju), isplatom kredita i pripadajućih kamata, sva eventualna šteta, pa tako i eventualna izgubljena korist (dobit), mu je naknađena,

- teret dokaza da je pretrpio i kakvu daljnju štetu, pa tako i štetu u vidu izgubljene koristi (dobiti) je na tužitelju, a tužitelj isto nije dokazao, slijedom čega je tužbeni zahtjev trebalo odbiti.

Naslovni je sud dosudio tužitelju parnični trošak u iznosu od 147.119,44 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 2. veljače 2024.g. Nejasno je temeljem čega je Naslovni sud dosudio zakonsku zateznu kamatu od dana 2. veljače 2024.g. S obzirom da je pobijana presuda objavljena dana 6. studenog 2025.g., tada zakonska zatezna kamata na dosuđeni trošak nije mogla početi teći od 2. veljače 2024.g.

Osim toga, iz žalbenih navoda proizlazi da je tužbeni zahtjev trebalo odbiti, slijedom čega je trebalo naložiti tužitelju da naknadi parnični trošak tuženiku, a ne obrnuto.

Naslovni je sud tužitelju priznao i troškove za pojedine radnje koje nisu bile nužne za vođenje spora, pa nije bilo osnove za dosuđenje takvih troškova.

S obzirom da je tužitelj podneskom od 21. siječnja 2025.g. djelomično povukao tužbu, nakon čega je tuženik u zakonskom roku u smislu čl. 164., st. 8. Zakona o parničnom postupku tražio da mu tužitelj naknadi parnični trošak, tada je sud o takvom trošku trebao odlučiti. Naslovni je sud o istome propustio odlučiti.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže usvojiti ovu žalbu, te preinačiti pobijanu presudu i odbiti tužbeni zahtjev, te obvezati tužitelja na naknadu troškova postupka tuženiku, uključujući i trošak žalbe, sve za zakonskim zateznim kamatama tekućim od donošenja presude do isplate.

Zagreb, 17. studenog 2025. g.

Tuženik

Trošak:

Sudska pristojba na žalbu	663,61 EUR
Trošak sastava žalbe	25.000,00 EUR
PDV (25%):	6.250,00 EUR
UKUPNO:	31.913,61 EUR

